

и не твърдѣ прѣправено, да остане до вѣки на негово имя. Това е кое-то сѣдихме за добро да прѣдложимъ на читателя изъ церковнѣ-тѣхъ Исторія.

„Нѣ Богъ, кой-то е украсилъ черквѣ-тѣхъ си съ кръвь тѣхъ на мѣченици-тѣхъ и кой-то е засвидѣтелствовалъ правдѣ и постоянство на вѣрѣ-тѣхъ съ тѣхно-то тѣрпеніе и безчисленны злоключенія, посочилъ ни, че онѣ има още много други способы за спасеніе и прославленіе на тѣхъ, кои-то ся поучавать въ неговѣхъ законѣхъ. Подиръ жестоки-тѣхъ оныя волнѣнія и обуреванія, що расклатвали, нѣ не можали да съборять неговѣхъ-тѣхъ черквѣхъ, даровалъ ѣмъ миръ и тишинѣхъ отъ вѣнкашны неприятели, явилъ въ нежъ новы свои подвижници, изгрѣяли Свѣтила, що украсявать тѣхъ мисленно небе: едни съ поученіе и проповѣданіе слово Божіе, втори съ свято-то свое житіе и наставленіе, други съ добродѣтели, трети съ постъ и самоволио отреченіе отъ тѣло-то си и отъ свои-тѣхъ страсти, други съ различни трудове и подвигы. Нѣ въ сѣщѣ-то вѣрѣмя, кога-то ся стояло на Христиенѣ-тѣхъ да ся радвать на церковныя миръ, и да ся ползувать отъ примѣры-тѣхъ и ученіе-то на свои-тѣхъ наставници, по нелѣжовно-то слово на спасителя Христа,, дошли съблазни, и мѣжду това, въ разны вѣрѣмена повдигнѣла ся начерквѣ-тѣхъ нова бура,